medlemmer faar de ikke lov at fungere. Kvindelige toldbetjente har vi, men de er ikke saa høit lønnet som de mandlige, skjønt de udfører samme arbeide. Privatsekretæren hos New Yorks nuværende stadsingeniør — street-cleaning commissioner — er en dame. Lønnen er sextenhundrede dollars aarlig.

Takket være Mrs. *Lillie Devereux Blake's* utrættelige energi har Lovgivningsmagten nu endelig bestemt, at New York skal faa kvindeligt politi. Ikke patrouillerende betjente — skjønt damer kunde vist fylde den plads ogsaa — men saakaldte police matrons, opsynskvinder ved politistationerne rundt om i byen. Mange andre amerikanske byer har allerede længe havt police matrons Det er jo ogsaa en skrigende uretfærdighed ikke at have kvindelige betjente, ialfald ved de stationer, hvor der dag og nat bringes mangfoldige kvinder ind.

Mrs. Blake er en prægtig figur blandt de mange amerikanske damer, som lever og virker bare for kvindesagen. Hendes hjem er i byen New York, og hun har i mange aar været formand i kvindestemmeretsforeningen i New York stat. Mrs. Blake er udmærket smuk og brilliant som taler, baade offentlig og privat.

Noget af det første, en Europæer lægger mærke til herovre, er Amerikanernes lette og livlige udtryksmaade. Hjemmefra vidste vi ikke, at det regnedes som mangel paa dannelse at udtrykke sig mindre flydende og præcist. Men Amerikanernes krav paa klar og behagelig taleform hænger sammen med deres i det hele større fordringer til livets yderside. En indfødt Amerikaner, herre eller dame, vil f. ex. klæde sig bedre eller ialfald kostbarere end en Europæer af samme klasse. Og det er denne tilbøielighed, som udarter til slavisk efterfølgelse af moden og til show — ønsket om at synes og gjælde for mere, end man virkelig er. Ja — ingen har, som bekjendt, mere grund til at klage over modens tyranni, hvad klædedragt angaar, end vi damer! Og i det kapitel ser det ikke ud til, at Amerika skal gaa foran med nogen frigjørelse. Rigtignok tales der ved de fleste møder om en dragtreform, og man agiterer for en forandring i den moderne klædedragt. Men taler og agitationer indskrænker sig for det meste til fromme, tamme, ætshetiske forelæsninger over den graciøse *Jennes-Miller* dragt, som man tar sig saa ægte kvindelig ud i.

Som om vi kvinder havde nogen forpligtelse til at være graciøse og kvindelige! Det gaar ikke længere an at betragte »kvinden« og kvindespørgsmaalet som et enkeltstaaende problem. Den, der arbeider for kvindernes frigjørelse, arbeider, bevidst eller ubevidst, for den ganske menneskeheds. Tidligere saa man paa kvinden som paa en Del af manden eller ialfald som paa et væsen, bleven til for mandens skyld. Nu,